

Άγιος Μάξιμος Όμολογητής: Ποια είναι ή συκιά του Εύαγγελίου που, φαινομενικά, ξεράθηκε παράλογα;

Δημοσιεύτηκε στις Δευτέρα, 10 Απριλίου 2017 15:36 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

Share 2 Tweet 1 Email 0 Share 8

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο

Αξιολόγηση

Άγιος Μάξιμος Όμολογητής, "Πρός Θαλάσσιον, περί άπόρων" (έρωτήσεις, Α' - ΝΓ)

Ερώτηση:

Ποιά είναι ή συκιά του Εύαγγελίου που, φαινομενικά, ξεράθηκε παράλογα; Και ποια είναι ή άκρότατη πείνα που ζητούσε καρπό πριν από την ώρα; Και τί σημαίνει, για ένα άναίσθητο πράγμα, ή κατάρα; (Μάρκ. 11, 12-14, Ματθ. 21, 18).

Απάντηση:

Ο Θεός Λόγος που οίκοινομεί τα πάντα για χάρη τής σωτηρίας των ανθρώπων, παιδαγόγησε πρώτα τη φύση μας με το νόμο που περιέχει σωματικότερη λατρεία. Γιατί ή ανθρώπινη φύση δεν μπορούσε να δεχτεί την άλήθεια γυμνή από τυπικά προκαλύμματα, έξαιτίας τής άγνοιας και τής άλλοτριωσης που τής είχε προκληθεί σε σχέση με τα άρχετυπα Θεία πράγματα. Όταν λοιπόν, γεννήθηκε στον κόσμο ως άνθρωπος και προσέλαβε εκούσια σάρκα –ή όποια είχε νοερή και λογική ψυχή– και ως Λόγος μετέφερε τη φύση μας στην άυλη, γνωστική, πνευματική λατρεία, δεν ήθελε –έφόσον πλέον φάνηκε στη ζωή ή άλήθεια– να έξουσιάζει τον κόσμο τό σκοτάδι, που τύπος του ήταν ή συκιά.

Γι' αυτό, λέει, έπιστρέφοντας από τη Βηθανία στα Ιεροσόλυμα, (Ματθ. 21,18· Μάρκ. 11, 11έ.) δηλαδή, μετά την τυπική και σκιώδη και που ήταν κρυμμένη μέσα στο νόμο παρουσία Του, έρχόμενος ξανά στους ανθρώπους με τη σάρκα –γιατί έτσι πρέπει να εκληφθεί τό έπιστρέφοντας– είδε στο δρόμο μία συκιά που είχε μόνο φύλλα, (Ματθ. 21,18· Μάρκ 11,13) που υπήρχε στη σκιά και στους τύπους, δηλαδή τη σωματική λατρεία του... νόμου κατά την άστατη και παροδική παράδοση –έπειδή ήταν δίπλα στο δρόμο– τη λατρεία των τύπων μόνο και των θεσμών που περνούν.

Όταν ο Λόγος την είδε σαν συκιά ωραία και μεγαλοπρεπή και στολισμένη, ώσαν με φύλλα, με τα έξωτερικά περιβλήματα των σωματικών παραγγελμάτων του νόμου και μη βρίσκοντας καρπό, δηλαδή δικαιοσύνη, την καταράστηκε έπειδή δεν έδινε τροφή στο Λόγο, ή καλύτερα, πρόσταξε να μη καλύπτει πια δυναστεύοντας την άλήθεια με τους νομικούς τύπους, πράγμα που άποδείχτηκε στη συνέχεια με τα έργα, άφου καταξεράθηκε έντελώς ή νομική ωραιότητα που είχε την ύπαρξή της, στα σχήματα μόνο και έσβησε ή έπαρση των Ιουδαίων γι' αυτή.

Γιατί δεν ήταν εύλογο αλλά ούτε ή έπίκαιρο, άφου πια είχε φανεύ λαιμψη ή άλήθεια των καρπών τής δικαιοσύνης να παρασύρεται και να ξεγελιέται από τα φύλλα ή όρεξη, όσον παράτρεχαν σαν δρόμο την παρούσα ζωή, και να αφήνουν τους πλούσιους φαγώσιμους καρπούς του Λόγου. Γι' αυτό λέει δεν ήταν ο καιρός των σύκων·(Μάρκ. 11,13) ο χρόνος δηλαδή κατά τον όποιο κυριαρχούσε στην ανθρώπινη φύση ο νόμος, δεν ήταν καιρός καρπών τής δικαιοσύνης, αλλά είκόνιζε τους καρπούς τής δικαιοσύνης και μουύσε κατά κάποιο τρόπο τη μέλλουσα Θεία και άπόρητη και σωτήρια όλων Χάρη, στην όποια δεν είχε φτάσει από την άπιστία του ο παλαιός λαός και γι' αυτό χάθηκε. Γιατί ο Ισραήλ, λέει ο θεός άπόστολος, με τό να έπιδιώκει τό νόμο τής δικαιοσύνης, δηλαδή τό νόμο τής σκιάς και των τύπων, δεν έφτασε στο νόμο τής δικαιοσύνης, (Ρωμ. 9, 31), δηλαδή τό νόμο που όλοκληρώνεται με τό Πνεύμα του Χριστού.

Ή πάλι: έπειδή τό πλήθος των Ιερέων και γραμματέων και νομικών και Φαρισαίων, άρρωστοι από την κενή δόξα με την έπίδειξη τής πλαστής ευλάβειας των ήθών, φαινόμενοι ότι άσκοούσαν δικαιοσύνη, έτρεφαν την έπαρση τής οίησης, ο Λόγος λέει ότι ή οίηση αυτών που άναφέρθηκαν είναι συκιά άκαρπη πλούσια μόνο σε φύλλα, την όποια, αυτός που έπιθυμεί τη σωτηρία όλων των ανθρώπων και πεινά τη θέωσή τους, την καταριέται ως άκαρπη και την ξεραίνει, ώστε, προκρίνοντας τό να είναι δίκαιο από τό να φαίνονται δίκαιοι, άφου ξεντυθούν τό χιτώνα τής ήθικής υπόκρισης και φορέσουν τό γνήσιο χιτώνα τής άρετής, όπως θέλει ο Θεός Λόγος, να περάσουν μ' ευσέβεια τη ζωή τους, παρουσιάζοντας στον Θεό τής ψυχής μάλλον τη διάθεση, παρά την πλαστότητα των ήθών στους ανθρώπους.

Ήν τώρα και μερικοί από τους Χριστιανούς είμαστε τέτοιοι, πλάθοντας την ευλάβειά μας με τους τρόπους χωρίς έργα δικαιοσύνης, αν δεχτούμε τό Λόγο ως φιλόανθρωπο που πεινά τη σωτηρία μας, άποξηραίνει τό σπέρμα τής κακίας μέσα στην ψυχή, την οίηση, για να μη μάς δίνει πια την άνθρωπαρέσκεια, καρπό τής φθοράς.

Έχετε, σύμφωνα με τις δικές μου πεινχρές δυνάμεις, τό νόημα του λόγου, που κατά την άφήγησή που έκανα έδειξε τον Κύριο να πεινά όρθα και χρήσιμα να καταριέται τη συκιά και να την ξεραίνει σε κατάλληλη ώρα, γιατί ήταν έμπόδιο στην άλήθεια, και που ήταν είτε ή σύμφωνη με τό νόμο παλαιά παράδοση των σωματικών τύπων είτε και ή έπαρμένη συμπεριφορά των Φαρισαίων και ή δική μας.

imaik